

Я надуй, дѣдо, кавала,
следъ тебъ да викна — запѣя
пѣсни юнашки хайдушки,
пѣсни за вехти войводи —
за Чавдаръ страшенъ хайдутинъ....

Екътъ понесе чаровната пѣсенъ по долища и върхове.

Ей долу, на една широчина край Бѣла-рѣка се виждатъ нѣколко сгради. Това е прочутиятъ Калоферски манастиръ — Рождество Богородично.

Чудно хубаво мѣсто за лѣтуване, пѣкъ дори и за зименъ курортъ.

Право надъ манастира, по източнитѣ стрѣмни спусъци на Чафадарица, се разстила една хубава гора. Подарена бѣ на бившия царъ за развѣденъ паркъ на дивечъ. Пазѣше се дълги години отъ снаженъ планинецъ, Кара-Колю отъ Калоферъ, на когото често съмъ гостувалъ.

Завихме въ лѣво и трѣгнахме по пѣтя край Тунджа, който ни изведе въ Калоферъ. Малко планинско градче, разположено по двата брѣга на Тунджа. Кжщи повече отъ старъ български типъ. Бедность и чистота.

Видѣхме се и съ много познати. Попитахъ и за Кара-Коля.

— Богъ да го прости! Отиде си той. Нали го познаваше — чуденъ балканджия. Умрѣ отъ мжка за планината. Като го уволниха, затвори се въ кжщата си и не излѣзе. Отъ мжка умрѣ...

На другата сутринъ групата ни се раздѣли. Двама трѣгнахме пеша за Казанлъкъ: трима — съ автомобилъ за Пловдивъ, а Балканъ повѣрихме на единъ познатъ да го отведе въ Карлово.